

HET
HUISHOUDEN VAN

EEN 'ONTAARDE' MOEDER

Feest om 21.00u bij mij
thuis! Kom je ook :-)?

Marjolein Huzkmans

Spl!nt
media

INHOUD

Handleiding	4
Intro	6
Hoofdstuk 1 Hoe leuk! Ik heb een puber in huis	8
Hoofdstuk 2 Leven in een teringbende	22
Hoofdstuk 3 Etiketje? Kwartet!	38
Hoofdstuk 4 Pesten: even wat minder leuks	54
Hoofdstuk 5 Waar is het feestje? Hier is het feestje	70
Hoofdstuk 6 Kind uit de kast	84
Hoofdstuk 7 Breek jij haar hart, breek ik jouw poten	98
Hoofdstuk 8 Mijn kinderen doen het	119
Hoofdstuk 9 Mijn kinderen doen het niet	131
Hoofdstuk 10 Beestenbende, een horrorstory	143
Hoofdstuk 11 Gespuis, dat is het!	157
Slotwoord	172
Dankwoord	176

Wat zit er achter die
deur Marjolein?

Is dat je werkkamer...?

HOOFDSTUK 2

Leven in een teringbende

Op Facebook (altijd weer dat Facebook) zie ik een lijstje van dingen die iedere pubermama kennelijk tegen haar kinderen zegt. 'Ruim nou eens je teringbende op' staat vrijwel bovenaan. Vlak onder 'Het is hier geen hotel.' Ik kan me niet herinneren ooit een van die twee dingen gezegd te hebben. Niet omdat ik zo aardig ben of, geintje, omdat het zo netjes is bij ons. Er is gewoon geen beginnen aan.

Collega Kim komt eten. En collega Kim is een Pietje Precies. Dat weet ik, omdat ik tijdens het personeelsuitje een kamer met haar heb gedeeld. Collega Kim is het type dat bij ieder tuniekje een bijpassend setje slippers in de koffer heeft. In een zacht stoffen zakje, zodat ze mooi blijven. Ze heeft twee zonen die, naar ik begrijp, een soort van Duracellkonijnen op drift zijn en die houdt ze stevig doch liefdevol in het gareel. Zonder een keer met haar perfect opgemaakte wimpers te knippen. Collega Kim is het type dat overal de wind onder heeft. En plotseling zie ik mijn huis door haar ogen. De keukenvloer die kleeft en waarvan een tegel is gebroken. Minstens drie keer per dag schopt iemand er tegenaan en dan vliegt die halve tegel de keuken door; de trapleuning die al een jaar op halfelf hangt en de treden waarvan de verf is afgelopen met het opgehoopte vuil in de hoeken; de stapels was in de badkamer. De vlokken hondenharen onder de bank en de vlekken op de zittingen. In *Mama's zijn ook mensen* schreef ik: 'je kunt bij mij van de vloer eten, want er ligt altijd wel wat.' Inmiddels zou ik daaraan toe wil voegen: 'maar doe het maar niet, want je weet nooit wat je op kan lopen.' Het is er door de jaren heen bepaald niet schoner op geworden.

Ik loop paniekerig door het huis, langs de kamer die ooit mijn werkkamer was maar die inmiddels is ingenomen door stapels troep: oude post, lege tassen, een uitpuilende strijkmant, een kapotte lamp, een strijkplank met een lamme poot die je maar op een manier in elkaar kan zetten, anders klapt hij meteen tegen de vlakke als je het ijzer erop zet, heel veel kookspullen die ik ooit nog denk te gaan gebruiken en een kast waarin heel slordig mijn voorraad levensmiddelen op elkaar ligt gestapeld. Veel blikken gepelde tomaten, rare gedroogde bonen waarvan ik niet weet wat ik ermee moet, vreemde soorten bloem en andere ongein die ik ooit een keer nodig had voor een bepaald recept

en daarna nooit meer en potten kokosvet (was ook een hype, ik dacht dat ik er dun van zou worden, bleek niet zo te zijn), die waarschijnlijk al lang over de datum zijn. Daar tussendoor liggen schoenen die man en kinderen uitschoppen waar ze daar zin in hebben (vaak onder de tafel of gewoon naast de bank) en die ik in een vlaag van opruimwoede in die zogenaamde werkkamer heb gekwakt waar ze dan voorgoed kwijtraken, stapels schetsboeken van dochter, halflege tubes verf... Afijn je hebt wel een beeld nu. Geen kamer in huis is zo ver verwijderd van een mogelijke werkkamer als deze. In de gezinsmond wordt het de kamer van Blauwbaard genoemd. Buiten de familieleden mag niemand er komen. Op vrienden binnenlaten, staat de doodstraf. Het vriendje van dochter heeft er een jaar over gedaan voor hij voor het eerst die deur open mocht doen.

En het kan nog erger. Een verdieping lager bevindt zich wat wij de garage noemen, maar eigenlijk de begane grond van ons pakhuis is. Ooit komt daar een waanzinnige keuken met een vide. Ooit, als in: als we daar het geld voor hebben. Toen we in dit huis kwamen wonen, was de ruimte in eerste instantie bestemd voor een soort jongerensoos. We sleepten oude banken van het grofvuil naar binnen, zetten er zulke lelijke schemerlampen neer dat ik serieus de dames achter me bij de kassa van de tweedehands winkel, hoorde zeggen: "Wie wil er nou zulke afgrijselijke lampen?" en hingen oude verkeersborden aan de roodgeverfde muren. De tl-bakken lieten we hangen, maar we draaiden er kerstverlichting omheen. Hartstikke gezellig. Toen. Want Oudste ging uit huis, Dochter betrok haar eigen verdieping en Jongste is geen feestbeest. De kerstversiering is allang kapot, de banken verzakten nog wat erger dan ze al waren en toen er ook nog brandgaten inkwamen, hebben we ze maar weer bij het grofvuil teruggezet. Alleen die lampen staan er nog lelijk te wezen. Met inmiddels desolaat scheef hangende kappen.

Er wonen diverse spinnen in 'de garage'. Ze weven hun webben van de scheuren in het plafond naar de gaten in de muren waar stapels dingen tegenaan liggen waarvan we niet meer weten waar ze ooit voor dienden en waarom we ze hebben bewaard. Overal staan kratten met gereedschap dat gesorteerd moet worden, er slingeren een aantal fietsen rond die allemaal minstens één lekke band hebben, dozen lege flessen die weggebracht moeten

Want: “Mijn kind doet zoiets niet”. “Nou, zo erg is het allemaal niet hoor”, “Joh, een beetje plagen, daar worden ze hard van”, “Kinderen doen dat nou eenmaal”... Ik word er zo moe van. Kinderen doen dat dus wel. Voor het slachtoffer kunnen we alleen maar het beste hopen. Hopen dat het zich niet verhangt of voor een trein springt en dat de littekens ietsje minder gaan schrijnen. Maar de ouders, die blijven er maar mee wegkomen als wij blijven zeggen dat het normaal gedrag is.

Jongste is dit jaar begonnen aan een hbo-opleiding technische informatica. Hij heeft het mbo in twee jaar afgerond. Maar hij had dan ook weinig afleiding. Want ook daar maakte hij geen vrienden. Zijn sociale contacten vinden vooral plaats binnen het gezin en via internet. Soms vind ik dat zorgelijk. Maar ik heb goede hoop voor de toekomst. Een van de opmerkingen van de stagebegeleider was namelijk dat ie zo druk was. “Soms wil ik Valentijn opsluiten in een kast. Dan is het even stil, want hij ouwehoert de hele dag.”

Yes!

JESSE: DAT KINDEREN ZO WREED KUNNEN ZIJN...

Ik heb op dezelfde school gezeten als mijn zus en ook mijn broertje ging daar naar de brugklas. Toen ik hoorde wat hem was overkomen, was mijn eerste reactie eigenlijk om het te bagatelliseren. Ik kon het gewoon niet geloven en ik wilde ook niet geloven dat brugklassertjes zo ontzettend wreed kunnen zijn. Als ik terugkijk naar de twee jaar dat ik zelf brugklassers les heb gegeven op twee verschillende scholen, is het ook niet te bevatten. Dan kan ik alleen maar terugdenken aan kleine kinderen die met grote ogen aandachtig naar je luisteren. Af en toe stelden ze wel een brutale vraag hier en daar, maar wat ik mij voornamelijk herinner, zijn uitgebreid gevulde etuis, met stripfiguren gekafte schoolboeken en ijverige schrijvende pennen als ze voorovergebogen met hun neus boven een schriftelijke overhoring hingen.

Ze zijn nog zo jong, ze komen eigenlijk pas net om de hoek kijken. Maar de statistieken over pesten liegen er niet om. Ik weet ook niet hoe ik gereageerd zou hebben als het in een van mijn

“Ik denk dat u uw zoon gewoon uit de wind wil houden,” zegt de administratiedame met onverholen afkeer. “En dat vind ik buitengewoon onverstandig.” Zonder er verder nog meer woorden aan vuil te maken, sluit ze het gesprek af. Ik zet de doos op een traprede en ga ernaast zitten. JETTTTSSSSSSSSSE, Komen, Nu!

HUIS- TUIN- EN KEUKENTIP

De leukste, zieligste, vrolijkste, spannendste boeken volgens mij en mijn kinderen.

1. De Gebroeders Leeuwenhart. Ik las het voor toen Madelief een jaar of 10 was. En ik wist natuurlijk al wat er ging gebeuren, want ik had het als kind ook gelezen. Nog voor ik de eerste pagina had uitgelezen, zat ik al keihard te janken naast een verbijsterd kind die geen idee had waarom ik zo vreselijk moest huilen.
2. Gewoon de hele Harry Potter-reeks. Madelief heeft er door leren lezen, de andere twee hebben vooral hun Engels bijgespijkerd (dat krijg je ervan als het laatste deel een paar weken eerder in Engeland verschijnt dan in Nederland)
3. Ook de hele reeks van Artemis Fowl
4. Alles van Thea Beckman
5. The Princess Diaries (stukken leuker dan de film)
6. The Perks of being a Wallflower (ook leuk als film)
7. Phileine zegt Sorry (goed voor je lijst)
8. Heksenkind
9. Hart van Inkt
10. Alles van de Grijsze Jager

OVER PUBERS, HUISDIEREN EN ANDER GESPUIS...

Ja, het wordt echt tijd dat we eens stoppen met dat gezeik over pubers. Alsof wij ouders zelf altijd zo leuk zijn. Daarom nou eens een keer geen handboek over hoe het nou eigenlijk allemaal moet met het grootbrengen van het kroost, maar over hoe het niet moet, maar wel meestal gaat. Verteld door een moeder die ook maar wat doet. En door haar kinderen die het desondanks toch nog allemaal na kunnen vertellen.

Marjolein Hurkmans is verslaggever en moeder van drie kinderen. Ze schrijft regelmatig over haar gezin voor VROUW waarin ze nooit pretendeert de waarheid in pacht te hebben, want volwassen worden is sukkelen en het moederschap eigenlijk ook. In dit boek mogen haar kinderen nou eindelijk ook eens vertellen wat zij er allemaal van vinden. Hoe is het om gepest te worden en je moeder dat niet eens ziet? En wat doet het met een puber-in-de-kast als zijn moeder een onaardige opmerking maakt over homo's op tv? Maar ook: je dochter heeft een gebroken hart, wat nu? (chocolade). Je zoon krijgt het etiketje Asperger. En dan? (meer chocolade). Kortom: het verhaal van de puber en de moeder. Maar dan eerlijk!

ISBN 978-90-824177-6-0

www.splintmedia.nl